Παραλήρημα (ή …δεν είμαστε καλά)

Νίκος Κουφόπουλος

Παιζουν οι φιλοι μου χαρτια. Μα εγω ειπα: Παω πασο.
Ποιημα σουρεαλιστικο ευθυς θα αραδιασω:
Σε μια κολωνα της ΔΕΗ,τριτη. Καλα θα κανεις.
Μια θαλασσα φτερουγιζε. Ο Μπραντο και ο Τσιτσανης.
Και αργόπινα ένα δεντρο κλείνοντας ξανα δυο χορτα.
Εικονες ηρθαν αλμυρές. Μου ειπε: Να μια βολτα.
Τρια πουλακια, τα γνωστα. Μια ασφαλτος θλιμμένη.
Και η Μαρια ηταν γυμνη. Μια αρπα θυμωμενη.
Πηρα μαζι μου μια στιγμη, χυμενη σε καλουπι.
Ριξε στη γη τον αμανε. Τι είναι η Γουαδελουπη?
Σπασαν μονες πεντε πορτες. Αφασία. Αφασία.
θεατρο. Ενας κρατηρας? Αχ γλυκεια μου Ασπασια.
Ταρακουνησε ο άλλος, και χαθηκαμε. Τρομπετες,
μεθυσμενες έραβαν ξυλα. Δεκα τονοι πιρουέτες.

Δεκαοροφες σημαιες. Δυο στιγμες μετα τη μια.
Τρια πότε, και αλλα τρια. Δυο κυκλοι σε γωνια.
Ο όλεθρος ασημισε. Η σπιθα σε αγωνια.
θανατος. Τι τραγουδια θες? Ορκισου μου σε μια.
Αειθαλής, σκεφτηκε ευθύς, μια τρομαγμενη μπάλα.
Προσεξε ειπε. Παγερος κι αγαπησε η σκαλα.
Ομιχλη και τραγουδαγε, ποδηλατο, βαγόνια.
Πεταλο σε αναβρασμο και πονεσε η κολωνια.
Χθες σου ‘ ταξε μια χαρα, ποταμια και δυο μασκες.
Κασκες. Κασκες. Ω, τι κασκες?
Να με αγαπας απαντησε. Κρεμαστρα μανουαλι.
Ο δήμιος τεσερεις απλα. Χρυσαφι ειπαν αλλοι.
Ρολόι, φρενο τρυφερο, μίας ανασας δωρο.
Μυστηριο, κυλησε απλως πανω σε ομφαλιο λώρο.
Τοτε μια νυχτα από μακρια, και πηρε τρεις τουλιπες.
Αχορταγη η Βαγγελιω. Τρόχισαν δυο σκνιπες.

Οι ποιητες. Φιδια ξερά, σαμπανια σε ποτηρι.
Μανα θα φυγω. Γιε μου που πας? Παω στο πανηγυρι.

Κι αλώνισαν και γεμισαν τις βερες βιοτριολι.
Ψιθυροι θαύμαζαν. Μάιος. Τα εσερναν διαβολοι.
Ομορφη ποδηλάτισσα, σε τέσσερεις αιωνες.
Και η λαμαρινα, ωρα καλη. Μου φτανουν δυο χειμωνες.
Μια εκρηξη. Κολυμπησαν. Η ωρα ηταν μια.
Γιε μου γιατι γυρισες νωρις? Μανα, ηταν μαλακια.
Τριαντάφυλλα και τρομαξαν, τριγυρισαν για παντα.
Πρασινη θλιψη και αναψε από μακρια μια μπαντα.
Καπελο ανακατωσε και εριξε τρια δελφινια,
με πετρα ολοστρυγγυλη και αρχισε παλι γκρινια.
Σε θρονο έναν δυσνοητο, στου λιονταριού τα μερη,
κιτρινισαν του τιμονιου, που ο θάνος μονο ξερει.
Ελα, και τεσερεις εγω. Διαβαζει αρρωστημενα.
Πού είναι ο Μπωντλαιρ. Τραβερσα μια. Εγω μονο σε μενα.
Ξερω το διχτυ. Σαββατο. Θα γινω αχιβάδα.
Μυρισε τοτε κι εγινε καμπανα μια κονκαρδα.

Κι αλλόκοτα παρατησε το ναυσταθμο βογκώντας.
Δυο τραινα αγκαλιαστηκαν. Το ένα ο Σολομώντας.
Πες να μας φερουν μονο μια, και το φεγγαρι παγος.
Ηρθε. Εξηντα. Θα εχουμε, παλι Κυλώνειον αγος.
Και σταματάει ξαφνικα. Ολοι σε ένα κουταλι.
Διαφανος είναι ο γεροντας και μπηκε σε μπουκαλι.
Και μια ανασα από ψηλα, κρεμαστηκε δυο μηνες.
Ωραια ειπες, η αμαξα, αγορασε τρεις χηνες.
Ο δυτης αργησε πολύ, και σερνει δυο αμόνια.
Ξεφρενα πανηγυρισαν στο λαθος, δυο πιονια.
Και μπλεχτηκε ένα βουνο και ξυπνησε απ’ τη ληθη.
Και δυο φαραγγια, παντα μωβ, μπηκαν στο παραμυθι.
Αλαφιασμενη μια τροχια, σε ολοχρυση κουκετα.
Και τα τραγουδια, προστυχα μπηκανε σε κουφετα.
Ξεθαρεψε, τρυπια ευχη, κόκκινο σπαει κρανος.
Η θαλασσα, ξαφνιαστηκε. Αυτος είναι ο Πανος?

Δεν γραφω άλλο σταματω. Δειτε και παρακατω.

Τραγουδι ωραιο εχω για σας? Αραγε πιανω…πατο?

Παραλήρημα (‘Η… δεν είμαστε καλά…)

Πες πως νόμισες θα είναι στην πιο πέρα.
Και πως πάλι ο καινούριος αναδύει.
Μια ανάκατα σωρεία και παθιάζει.
Και ταράζει και ταιριάζει και λιμνάζει.

Και παρ’ όλα αυτά κατάφερε το σκίζω,
και λαμπίρισε ολόκληρο το στάζει.
Λένε σάμπως δυναμώνει και οδύνη,
πριν την στάμπα. Μην γλυκοχαράζει.

Ώρες κάλεσε. Μια χαμηλή γαλέρα.
Η πιο κάτω αναμμένη και ήταν φίνα.
Κι ο καιρός να βασιλεύει ως το μαράζι.
Μια ρουτίνα. Μια ντουζίνα. Μια ρουτίνα.

Τρεις θεοί σκεφτήκαν. Τι πειράζει.
Πιο πολύ και από έναν και από δυο.
Ολοκλήρωσε το πως. Πάρε χαλάζι.
Τρεις απόκληροι. Δεν είναι από το κρύο.

Ρεφραίν

Παραπάτινε και σάλτισε το δάμα.
Ελεπότανε και καραστή δεσέ το.
Δέκασε τα ρώτατα και λάτα.
Σώτα. Σε από εκεί περέτο.

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια…
nikos1789@gmail.com